

rentningsevne for vort Lands Hovederhverv kan Arbejdsløsheden ikke afskaffes, og Strømmen vil stadig gaa fra Land til By, ofte fra Beskæftigelse til Lediggang.

I Aarene 1931—34 er ikke mindre end 90 000 Personer vandret fra Landdistrikterne ind til Byerne, særlig til København.

Realiteten bag denne Vandring er naturligvis den, at Landbruget ikke kan byde sine Medarbejdere den Løn og de Vilkaar som Byerhvervene. Dette vil i det lange Løb foruden de øvrige skadelige Virkninger have en Ekstensivering af Landbruget og dermed dalende Eksportindtægter til Følge, hvilket igen vil sige Nedgang i Raastoftilførsel til Industrien og større Arbejdsløshed.

Opgaven er da den at skabe saadanne Kaar, at Landbruget kan fastholde den opvoksende Slægt. Det kan kun ske ved, at Indtjeningssevnen naar det Punkt, hvor Produktionsomkostningerne, herunder den nødvendige højere Løn, dækkes af de opnaaelige Varepriser. Det maa nødvendigvis blive saadan, at alle, der direkte eller indirekte er beskæftiget ved Landbruget, faar Mulighed for at tjene en Løn, der i Forhold til deres Evne, Energi og Uddannelse ikke er ringere end det, der kan opnaas i andre Erhverv.

Spørgsmaalet bliver nu, i hvor høj Grad Landbrugets Indtjeningsmuligheder skal forøges.

De nødvendige Beregninger kan med tilnærmelsesvis Nøjagtighed foretages paa Basis af Det landøkonomiske Driftsbureau's Regnskaber.

Det vil være naturligt at tage sit Udgangspunkt i det Nettoudbytte, der kan paaregnes for indeværende Aar, og derefter fastslaa, hvilken Forøgelse af Bruttoudbyttet der kræves for at naa det opstillede Maal.

Bruttoudbyttet var i 1935 616 Kr. pr. ha. Dette Beløb vil imidlertid paa Grund af dette Aars særdeles store Høst-udbytte være at nedsætte med 30 Kr. pr. ha samt yderligere 10 pCt., der maa antages at være Forskellen mellem Gennemsnitslandbrug og de i de officielle Opgørelser medtagne Ejendomme af samme Størrelse.

Det beregnede Bruttoudbytte for indeværende Aar vil saaledes andrage 528 Kr. pr. ha.

Driftsomkostningerne udgjorde i 1935—36 523 Kr. pr. ha. — Lønningerne maa beregnes at være steget med ca. 20 pCt. og har dermed forøget Omkostningerne med 34 Kr. pr. ha. — Rentekravet, som ikke er

medregnet i førnævnte Driftsomkostninger, er 134 Kr. pr. ha. Vi faar da herefter: Driftsomkostninger i 1935—36 523 Kr. + Lønningsforøgelse 34 Kr. + Rentekrav 134 Kr. = 691 Kr. pr. ha i beregnet Driftsudgift for indeværende Aar. Hertil kommer imidlertid, at Lønningerne, naar Landbruget opnaar Betalingsevne, antageligt vil stige endnu mere, ja maaske ca. 25 pCt. eller 50 Kr. pr. ha, og vi har da en samlet kalkulatorisk Driftsudgift paa ialt 741 Kr. pr. ha.

Bruttoudbyttet beregnede vi før til 528 Kr. Vi faar da et Driftsunderskud paa 213 Kr. pr. ha, hvilket altsaa udgør det Beløb, som Landbruget gennem Lovgivningsforanstaltninger skal opnaa mere i Indtægt pr. ha.

Den foreslaaede Genrejsningsplan vil, selv om den blev fuldt ud gennemført, ikke betinge en saadan Merindtægt, men vi gaar ud fra, at gennemføres Forslaget, vil det virke ansporende paa Initiativ og Energi i en saadan Udstrækning, at Planens dobbelte Formaal vil naas, i Særdeleshed hvis der til Supplering gennemføres visse paa Andersbasis grundede Ordninger, der kan føre til Ligestilling af de forskellige Brugsstørrelser og de forskellige Egne af Landet.

Til Afsnit I.

Den økonomiske Verdenskonference i London opløstes i sin Tid, efter at den havde modtaget Præsident Roosevelts Budskab, der kort gik ud paa, at de enkelte Lande burde anvende Mønten i Tilpasningens Tjeneste. Dette Raad er siden med godt Resultat blevet fulgt af de fleste Lande Verden over. Ledende Nationaløkonomer har Gang paa Gang tilraadet dette, og den Kronesækning, der herhjemme blev gennemført i 1933, har man forlængst erkendt som en overmaade heldig Foranstaltning.

I det ledende engelske Blad „Times“ 4. Februar 1937 betegnes en Kronesækning som det eneste, der kan bringe det danske Kreditsystem paa ret Køl, og ser man paa Højdepunkterne og Lavpunkterne for Landbrugets Forrentningsprocent, er disse nøje sammenfaldende med henholdsvis de laveste og de højeste Kronekurser. Det maa derfor anses som rimeligt, at man benytter netop Kronekursen som Middel til Genskabelse af Landbrugets Rentabilitet og Stabilisering af hele den danske Samfundsøkonomi.

I Valutalovens § 2, 3die Stykke, hedder det: „Retningslinierne for den Valutapolitik, der skal føres i Lovens Gyldighedstid, fastsættes under det fornødne Hensyn til